

INKIJKVERSIE SCRIPT

Samenvatting van:

Vertrouw nooit een roze olifant...

Voor 1 verteller(ster), 2 vrouwen en 1 man.

Tijdsduur: ca. 15 minuten.

*((Deze sketch kan ook worden gespeeld door de
jeugd))*

Een verteller(ster) vertelt op humoristische wijze een verhaal over een **ROZE OLIFANT...** die voor de school op hun speelplein rondloopt en op het punt staat om op de auto van een leerkracht te gaan zitten. Maar deze leerkracht is meer met zichzelf bezig dan met de ellende, die hem\haar boven zijn/haar hoofd hangt. En terwijl de verteller het verhaal vertelt, reageren de leerlingen - die één voor één de klas inkomen - met teksten en handelingen...

Het eindigt heel verrassend en vrolijk, omdat de verteller de leerkracht laat weten dat hij heel verkeerd bezig is...

vrolijke SKETCH

Voor 1 verteller(ster),

2 vrouwen en 1 man.

Tijdsduur: ca. 15 minuten.

*((Deze sketch kan ook worden gespeeld door
de jeugd))*

Vertrouw nooit een roze olifant...

Door

© Peter van den Bijllaardt

Peter vd Bijllaardt

Lommerbaan 77

2728 JB Zoetermeer

Zijn er nog vragen?... Tel. 079 – 888 67 45

toneel42@casema.nl

SPELERS

Verteller(ster) Heeft hele lappen tekst. Ze hoeft deze niet uit haar hoofd te leren. Ze mag het ook gewoon van het papier aflezen.

Vincent Opgewonden leerling.

Romy Opgewonden leerling.

Kim Beetje opgewonden en... héél erg gesteld op Adriaan.

Adriaan Leerkracht. Rustig type met gevoel voor humor.
((Het is natuurlijk het leukst, als er een **échte leerkracht** meedoet...!))

DE SKETCH SPEELT ZICH AF IN EEN KLASLOKAAL

TOONEEL

Men kan gewoon in de gordijnen spelen, of op enkele tegen elkaar aan geschoven tafels in de aula.

Op het toneel zet men 2 tafeltjes uit een klaslokaal, met erachter de juiste stoelen. Links daarvan een watgrotere tafel, die van Adriaan is. In een hoek staat een schoolbord op een ezel.

Begin: **Vertrouw nooit een roze olifant...**

Verteller [MAG GEWOON OP TONEEL STAAN. BEETJE AAN DE ZIJKANT] Er was eens... een hartstikke, té gek klaslokaaltje in een ontzettend gave school in... Den Haag / Heerlen / Groningen enz. [NAAM/WIJK NOEMEN VAN STAD / DORP WAAR HET WORDT OPGEVOERD. TEVENS DE EIGEN SCHOOLNAAM] En er was daar een klas met leerlingen... Dat waren allemaal stúk voor stuk réuze aardige jongens en meisjes. Erg intelligent ook nog... En de leiding van deze klas was een té gekke leerkracht. Hij heette... [NAAM EIGEN LEERKRACHT NOEMEN] **Boombehang. Adriaan Boombehang...** Deze Adriaan wilde ook geen meneer worden genoemd. 'Daar zijn jullie té intelligent voor', zei hij. 'Noem mij maar gewoon Adriaan.' Zoals gewoonlijk kwam Adriaan als eerste zijn klaslokaal binnen.

Adriaan DOET PRECIES WAT DE VERTELLER ZEGT.

Verteller Hij gaapt, zoals gewoonlijk, want wat hij het liefst doet is uitslapen... Dan legt hij zijn koffertje op zijn tafel en haalt er zijn lunchtrommeltje uit. Hij bekijkt wat er op zijn brood zit, zucht ontzettend diep en zegt met diepe minachting:

Adriaan Káás...

Verteller Het is duidelijk te horen, dat dat niet zijn favoriete broodbeleg is. Hij zucht opnieuw heel erg diep en vervolgt:

- Adriaan Dit is nu al de derde keer deze week. Toch eens met [NAAM VAN VROUW / VRIENDIN / VRIEND NOEMEN] ***Esmaralda*** over hebben.
- Verteller Dan opeens... Want het wordt hoogtijd dat er iets gaat gebeuren, komt Vincent het klaslokaal binnen hollen.
- Vincent [OPGEWONDEN] Ádriaan! Ádriaan! Er loopt een roze olifant over ons schoolplein.
- Verteller En als Adriaan ergens een hekel aan heeft, buiten 3 x per week kaas op zijn brood natuurlijk, dan is dat wel aan leerlingen die met een hoop kabaal zijn klaslokaal komen binnenhollen. Hij zegt dan ook met zijn allerstrengste stem:
- Adriaan Wanneer jij eens onmiddellijk ging zitten en je mond hield, Vincent.
- Verteller Maar Vincent was veel te opgewonden om aan dit eenvoudige verzoek gevolg te geven.
- Vincent Maar Ádriaan! Er loopt buiten op ons schoolplein écht een hele grote roze olifant.
- Verteller Dit was teveel voor Adriaan. Hij sloeg hard met zijn hand op de tafel. En zo iets kan gemeen pijn doen. [ADRIAAN MAAKT EEN OVERDREVEN GRIMAS OM AAN TE GEVEN HOEVEEL PIJN HIJ LEIDT] Nu is hij nog bozer dan voorheen. Dat kun je bij Adriaan merken, doordat hij nu niet langer schreeuwt maar zijn stem alleen nog maar dreigend klinkt.

- Adriaan Wanneer jij nou nog één keer je mond open doet heb je de hele volgende maand iedere dag klasse-corvee. Ben ik duidelijk?
- Verteller Vincent knikt alleen maar. Want als hij doet, wat hem thuis is geleerd en keurig op de vraag antwoord geeft, gaat de straf in. [VINCENT SLAAT GELATEN ZIJN ARMEN OVER ELKAAR] Nu komt Romy binnenhollen. Ze is, net als Vincent buitengewoon opgewonden. Oftewel... ze heeft 't niet meer. [ROMY OP] Áh, daar is ze al.
- Romy Ádriaan! Ádriaan! Buiten op het schoolplein staat een reusachtige olifant. En hij is helemaal roze.

KLEIN STUKJE VERDER

- Verteller Kim is heel erg gesteld op Adriaan. Ze heeft ook altijd met hem te doen. Vooral, wanneer zijn vrouw / vriendin / vriend weer voor de zoveelste maal kaas op zijn brood heeft gedaan... Uiteraard heeft zij de grote roze olifant ook gezien. Maar wat Vincent en Romy niet weten weet zij wel... Dat deze vrolijke roze jongen met zijn enorme slurf het nog maar half afbetaalde autootje van Adriaan aan het besnuffelen is... Ze wil Adriaan nu komen waarschuwen, want Adriaans autootje mag natuurlijk níets overkomen. Kijk daar is ze al. Buiten adem, want ze heeft gehold.
- Kim Ádriaan! Ádriaan! [HIJGEN] Er staat 'n grote... [HIJGEN] 'n héééle grote... [HIJGEN] 'n... 'n... 'n... hééééééle... [HIJGEN] héééééé grote... [HIJGEN]

Verteller En omdat ze zich zo'n zorgen om het vervoersmiddel van Adriaan maakt kan ze even niet op het woord olifant komen. Maar Adriaan helpt haar.

Adriaan Kim...

Verteller Zegt hij gevaarlijk vriendelijk.

Adriaan Kim... loopt er soms misschien een flink uit de kluiten gewassen olifant op het plein voor onze school?

Verteller Kim knikt blij. Het is duidelijk. Ze is er nu ook van overtuigd dat Adriaan paranormale gaven bezit.

Adriaan En is deze olifant soms toevallig ook nog helemaal roze?

Verteller Kim knikt nu nog veel blijer.

Adriaan En heeft deze vrolijke jongen misschien ook nog toevallig grote witte margrietten over zijn hele lijf?

Verteller Kim is nu buiten zinnen van geluk. Ze heeft het altijd wel geweten. Haar Adriaan is een wonder op zich. En ze roept:

Kim Je móet hem weggagen, Adriaan!

Verteller Adriaan blijft echter heel rustig. Vriendelijk vraagt hij:

Adriaan En waarom moet ik dat doen, Kim?

Verteller Kim begrijpt er niets van. Zou het dan toch mogelijk zijn... Dat Adriaan een heel

gewoon méns is.

Het eindigt heel verrassend en vrolijk, omdat de verteller de leerkracht laat weten dat hij heel verkeerd bezig is...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto